

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Enhorabona, Pere Casaldàliga!

L'atorgament al bisbe emèrit Pere Casaldàliga del XVII Premi Internacional Catalunya, que li fou lliurat pel president de la Generalitat el dia 9 de març, valora la tasca feta durant quasi quaranta anys, al servei de l'Evangelí i dels més pobres, en les terres brasileres del Mato Grosso. És també un reconeixement de tots els qui col·laboren amb ell.

Pere Casaldàliga, amb setanta-vuit anys, ha dedicat pràcticament tota la seva vida a defensar la causa dels camperols sotmesos a les injustícies dels latifundistes, als abusos del poder constituït, als qui són partidaris d'ofegar el clam de la misèria amb les pistoles. La seva lluita, solidària i compromesa, li ha

valgut persecucions, processos d'expulsió, amenaces mortals i fins i tot l'assassinat de col·laboradors seus. La seva veu, però, s'ha mantingut profètica i lliure. En nom de Déu alliberador ha assumit radicalment i ha pregonat que un altre món en la justícia i la pau és possible i ha maldat per construir-lo.

Aquest guardó al bisbe Casaldàliga, fill de Balsareny, ve a ser també com un excel·lent símbol de reconeixença envers tants missioners i missioneres catalans que, escampats arreu del món, donen un testimoni coherent i arriscat de fe en Crist i l'Església. I que, allunyats de Catalunya com ell, parlen i respiren en català. Ells, sortosament, continuen caminant.

Diumenge IV de Quaresma | Cicle B

Primera lectura | Del segon llibre de les Cròniques

– 36,14-16.19-23

[...] El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins a haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgüés, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui.»

Salm responsorial | Salm 136

Segona lectura | De la carta de sant Pau als cristians d'Efes – 2,4-10

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriarse'n. Som obra seva: ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

De l'evangeli segons sant Joan – 3,14-21

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats.

Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

Ric en l'amor | S.R.S.

Així qualifica Déu sant Pau en la carta als cristians d'Efes. Tots sabem què vol dir la paraula riquesa i el seu antònim pobresa. Tots fugim de la pobresa, que potser a vegades hem hagut de sofrir, i busquem la riquesa.

Això que és vàlid per als béns materials ho podem aplicar a totes les coses, siguin qualitats o disposicions pròpies dels humans. Hi ha persones amb deficiències físiques o psíquiques: són una classe de pobres. Per contra, hi ha persones plenes de joventut, bellesa i un esperit despert. També parlaríem de pobres i rics.

Sant Pau ens planteja un altre àmbit de la riquesa i la pobresa i ens posa com a model Déu mateix. Es tracta de l'amor, que és tot el contrari de l'egoisme, del tancament en un mateix i del menyspreu dels altres. Com s'ha dit, i és una gran veritat, al final de la nostra vida serem examinats en aquesta assignatura de l'amor, i ho som cada dia quan es miren les nostres actuacions i els nostres desitjos que volem portar a la pràctica.

Hauríem de ser bons «estudiants» i progressar dia a dia en les ganes i la realització d'una vida plena d'amor que s'aboqui a tots els humans.

L'almoïna | Romà Casanova, bisbe de Vic .....

Entre les pràctiques quaresmals sobresurt l'almoïna, com una manera de fer efectiva la caritat. El Dimecres de Cendra, abans de la imposició d'aquesta sobre els nostres caps, vàrem escoltar les paraules de Jesús referents a les pràctiques del dejuni, la pregària i l'almoïna. El Senyor ens demanava que aquestes pràctiques no fossin unes meres obres exteriors, sinó que, perquè siguin realment valuoses, ha de correspondre a l'activitat externa una actitud interior d'humilitat i caritat.

Des d'aquesta perspectiva us exhorto a practicar en aquesta Quaresma l'almoïna. Com sant Joan de Déu un dia qualsevol de l'hivern de 1540 pels carrers de Granada, també us dic i em dic a mi mateix: «Germans, feu-vos bé a vosaltres mateixos donant almoïna als pobres.»

L'almoïna, és a dir, compartir els béns que hem rebut del Senyor amb els nostres germans necessitats, és un deure que, més enllà de la justícia, demana la caritat. La generositat envers els més necessitats és una acció plaent a Déu, perquè és imitació de la seva generositat. En el llibre de Tobit llegim: «Ajudar els pobres allibera de la mort i neteja de tot pecat. Els qui ajuden els pobres s'asseguren una llarga vida.»

En l'evangeli escoltem les paraules clares de Jesús quan ell posa com a condició per a entrar en

el seu Regne la caritat que haurem mostrat envers els petits i pobres. El Senyor mateix s'identifica amb ells: «Tenia fam, i em donàreu de menjar; tenia set...» (Mt 25,31-46).

També en sant Pau trobem l'exhortació a la caritat mitjançant la participació en la col·lecta a favor de la comunitat de Jerusalem. Per a Pau era una realitat que, més enllà de la necessitat de la comunitat, expressava la comunió entre les Esglésies. Les seves paraules són clares: «Recordeu-ho: el sembrador mesquí tindrà una collita mesquina, el sembrador generós la tindrà generosa. Que cadascú doni allò que de cor ha decidit, no de mala gana ni per força, perquè Déu estima el qui dóna amb alegria» (2Co 9,6-7).

Que institucions com Càritas, que és la que com a Església i en nom d'ella exerceix la caritat activa de manera organitzada entre els més necessitats que hi ha entre nosaltres, notin que en el temps de Quaresma, de manera especial, tots nosaltres fem almoïna. Pensem que els pobres continuen trucant a la porta del nostre cor. Que la nostra resposta sigui generosa. Si no ho fos, aleshores sí que veritablement seríem pobres i privats de tot bé: pobres en amor, pobres en humanitat, pobres en confiança en Déu, pobres en esperança eterna (cf. sant Basili, *Homília 3 sobre la caritat*).

Agenda litúrgica de la setmana .....

26. Diumenge IV de Quaresma (B).

Sant Brauli, bisbe.

Lectures: 2 Cròniques 36,14 -16,19-23 / Salm 136 / Efesis 2,4 -10 / Joan 3,14 -21

Litúrgia de les hores: Setmana IV

27. Dilluns.

Santa Lídia, màrtir.
Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54

28. Dimarts.

Sant Gontrà, laic.
Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-3.5-16

29. Dimecres. Santa Paula Gambarra, verge.

Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30

30. Dijous.

Sant Joan Clímac, monjo.
Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47

31. Divendres.

Sant Amadeu, laic.
Sant Benjamí, màrtir. Santa Balbina, verge.

Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.25-30

1. Dissabte.

Sant Venanci, bisbe. Santa Teodora, màrtir.
Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53

2. Diumenge V de Quaresma (B).

Sant Francesc de Pàola, ermità. Santa Elba, abadessa.

Lectures: Jeremies 31,31-34 / Salm 50 / Hebreus 5,7-9 / Joan 12,20-33

Déu envia el seu Fill
per salvar el món
gràcies a ell

Les sis línies de força de l'encíclica *Deus caritas est* (II) | Antoni M. Oriol.....

Un cop exposada l'encíclica *Deus caritas est* del papa Benet XVI des d'una visió de conjunt (vegeu Full Diocesà del propassat dia 12), considerem-ne ara les línies de força, que giren òbviament entorn dels dos eixos que la configuren.

Entorn del primer eix –que té com a tema la unitat de l'amor de Déu que resplendeix en el fet radical de la creació i en el desplegament de la història de la salvació–, el text elabora les tres primeres línies al·ludides.

La *primera línia de força* escateix la diferència i la unitat que es donen entre *Eros* i *Ágape*. En diàleg amb el filòsof Nietzsche, el Papa afirma que entre l'eròtic i el diví hi ha una certa relació, posat el fet que l'amor promet infinitat i eternitat; l'amor, però, requereix purificació i maduració; cal guarir-lo a fi que assoleixi la seva grandesa veritable.

El sol *Eros*, reduït a mer sexe, esdevé mercaderia, objecte de compra-venda. L'amor genuí cerca, a través de la renúncia, el bé de l'altre i aspira vers allò definitiu, que és, alhora, exclusiu i per sempre, tendint vers l'eternitat: és èxtasi permanent.

La *segona línia de força* remarca la novetat que la fe bíblica introdueix en aquest tema. L'originalitat del Nou Testament no rau en les idees, sinó en Jesucrist, que dóna carn i sang als conceptes; ens trobem davant un realisme inaudit.

Que «Déu és amor» (punt de partença de la present encíclica) es contempla del tot i definitivament mirant el cos traspassat de Jesucrist en la Creu, a partir de la qual cal definir què vol dir estimar. Jesús ha perpetuat el seu acte de lliurament en la creu mitjançant la institució de l'Eucaristia en el darrer sopar, quan anticipa la seva mort i resurrecció, donant el seu cos i la seva sang. En menjar l'únic i mateix pa, els cristians esdevenim un sol cos. Únicament puc pertànyer a Crist si estic en unió amb tots els qui són seus. L'amor a Déu i al proïsme estan realment units.

La *tercera línia de força* aprofundeix la intrínseca relació existent entre l'amor a Déu i l'amor al proïsme. L'amor bíblic al proïsme consisteix en el fet que en Déu i amb Déu estimo també la persona que no m'agrada o que ni tan sols conec. Veig l'altra persona des de la perspectiva de Jesucrist: el seu amic és el meu amic; li ofereixo la mirada d'amor que necessita.

«Adreçar l'esguard al costat traspassat de Crist, del qual parla Joan (cf. 19,37), ajuda a comprendre el que ha estat el punt de partença d'aquesta carta encíclica: "Déu és amor" (1Jn 4,8). És allí, a la creu, on es pot contemplar aquesta veritat»

Entorn del segon eix, Benet XVI insisteix en el fet que tota la comunitat eclesial (local, particular, universal) ha de practicar l'amor. Aquest requereix també una organització, com a pressupòsit per a un servei comunitari ordenat.

El passatge neotestamentari d'Ac 2,44-45 palesa que els creients vivien units i que ho tenien tot en comú, dada que forma part dels elements constitutius de l'Església (*koinonía*, ensenyament dels apòstols, fracció del pa i oració): en la comunitat dels creients no hi ha d'haver una forma de pobresa que negui a ningú els béns necessaris per a una vida decorosa.

Ara bé, des del segle XIX s'ha plantejat la següent objecció: els pobres necessiten justícia i no pas caritat. Hi ha una part de veritat en aquesta afirmació. En efecte, l'Estat ha de perseguir la justícia, ha de garantir un ordre social just, exigència que ha entrat en una nova fase històrica amb el sorgiment de la societat industrial del segle XIX.

Els representants de l'Església només a poc a poc perceberen el nou plantejament amb què es configurava el problema de l'estructura justa de la societat. La perceberen, però, i de manera decisiva: la Doctrina Social de l'Església n'ha esdevingut una indicació fonamental.

La *quarta línia de força* sosté que una recta relació entre Justícia i Caritat ha de tenir presents dues situacions de fet: (a) l'ordre just de la societat i de l'Estat és una tasca principal de la política. Cal distingir entre el que és del Cèsar i el que és de Déu. Cal reconèixer l'autonomia de les realitats temporals. La justícia és l'objecte i la mesura intrínseca de tota política. (b) Ací se situa la Doctrina Social de l'Església, en contribuir a través de l'argumentació racional i el desvetllament de les forces espirituals a purificar la raó i a aportar el seu ajut per a reconèixer i practicar allò que és just.

L'amor –*Caritas*– sempre serà necessari, fins i tot en la societat més justa. Cal un Estat, no que ho reguli i domini tot, sinó que obri en funció del principi de subsidiarietat, i l'Església és una de les forces vives implicades.

La *cinquena línia de força* palesa que el deure immediat d'actuar a favor d'un ordre just de la societat és més aviat propi dels fidels laics, en quant ciutadans de l'Estat.

La *sisena* afirma que les organitzacions caritatives constitueixen una obra pròpia i congenial de l'Església. En efecte, el veritable subjecte de la seva acció caritativa és l'Església mateixa, a tots els nivells (parròquies, Església particular i Església universal) i a partir de la seva estructura episcopal.

Els col·laboradors d'aquesta universal tasca eclesial han de sintonitzar amb altres organitzacions en el servei; practicar una manera de servir que fa humil aquell qui serveix; evitar el doble escull de la ideologia que pretén la solució universal de tots els problemes i de la temptació de la inèrcia, que parteix del «principi» que no hi ha res a fer; reafirmar la importància de

l'oració; i no han d'erigir-se en jutges de Déu, acusant-lo de permetre la misèria sense sentir compassió per les criatures.

És veritat que «Job pot queixar-se»; cal, però, tenir sempre present que Déu (a) sovint no ens fa conèixer la raó per la qual frena el seu braç en lloc d'intervenir; (b) no ens impedeix de cridar com Jesús en la creu: «per què m'has abandonat?». Per tant, no hem de desafiar Déu, ni insinuar que hi ha en ell cap error, debilitat o indiferència; ens cal romandre fermes en la certesa que Déu és Pare.

Viure l'amor i, així, portar la llum de Déu al món: a això voldria convidar aquesta encíclica.

Encaixada de mans entre un noi ruandès i un de català

Invocació final a la Verge Maria

L'encíclica *Déu és amor* acaba amb la següent pregària:

Santa Maria, Mare de Déu,
vós heu donat al món la veritable llum,
Jesús, el vostre Fill, el Fill de Déu.
Us heu lliurat totalment
a la crida de Déu
i us heu convertit així en font
de la bondat que brolla d'ell.
Mostreu-nos Jesús. Guieu-nos vers ell.
Ensenyeu-nos a conèixer-lo i estimar-lo,
perquè també nosaltres
puguem arribar a ser capaços
d'un veritable amor
i ser fonts d'aigua viva
enmig d'un món assedegat.

«La tradició catalana» de Torras i Bages. Cent anys de l'edició vigatana |

Fra Valentí Serra*

Enguany s'escau el primer centenari de l'edició vigatana de *La tradició catalana* (Vic, Impremta de Ramon Anglada, 1906). Aquesta famosa obra, escrita pel Dr. Torras i Bages (1846-1916), esdevingué un text d'enorme transcendència per al redreç espiritual i cultural del nostre poble. Es publicà per primera vegada en l'escaiença dels Jocs Florals de 1892 (Barcelona, Impremta de Fidel Giró, 1892) i ben aviat assolí una gran divulgació i acollida arreu de Catalunya.

Amb la segona edició de *La tradició catalana*, el bisbe Torras i Bages es consolidà com a Patriarca espiritual de Catalunya i, alhora, el cos doctrinal de l'obra assolí el seu caràcter definitiu. Els continguts del llibre s'havien anat configurant en aquell sanitos clima de redreç cultural i espiritual que culminaria en les famoses *Bases de Manresa*, aprovades per l'assemblea de les Unió Catalana (aplegada a la capital del Bages els dies 25, 26 i 27 de març de 1892) per tal de «col·locar la primera pedra de la reconstrucció política de la nostra Pàtria», vinculada a la vella arrel cristiana. Alguns eclesiàstics eminents, com el canonge Collell i el Dr. Torras, havien participat activament en la redacció de les Bases, però no acudiren a l'assemblea manresana per evitar incomprendiments i crítiques que, tantes vegades, l'un i l'altre hagueren d'afrontar.

Uns mesos abans de sortir estampada la segona i definitiva edició de *La tradició catalana* (Vic 1906), el bisbe Torras i Bages signava, a finals de l'any 1905, a tall de justificació editorial, un pròleg on esmenta les motivacions pastorals que l'esperonaren a reeditar l'obra avalant-la amb la seva autoritat episcopal. En efecte, el prelat ausetà, després de rellegir i examinar a la llum de la seva experiència episcopal el text dels diversos capítols que integren *La tradició catalana*, s'adonà que, amb la reedició del text, podria encara «contribuir al sosteniment i a l'energia de l'espirit catalanes».

Amb *La tradició catalana* el seu autor volia, doncs, posar en relleu la conveniència d'incidir eclesialment en la Catalunya que emergia de l'acció restauradora dels homes de la Renaixença; una Catalunya que no podia pas abdicar dels valors tradicionals de vella arrel cristiana. Tanmateix, aquest convenciment de Josep Torras i Bages no fou pas compartit ni per tots els moviments catalanistes (alguns excessivament laïcistes) ni per totes les instàncies eclesials (no sempre favorables a Catalunya!), tal com se'n planyia l'any 1992 el llavors bisbe de Vic,

Josep M. Guix, en donar notícia de la promulgació del decret d'heroïcitat de virtuts del Dr. Torras i Bages, manifestant que havia estat un camí llarg i difícil, puix que a Roma els escrits del Patriarca espiritual de Catalunya se sotmeteren a un examen molt minucios, atès que el Dr. Torras, «abans i després de ser bisbe, abans i després de la seva mort, fou objecte de recels i crítiques apassionades».

La tradició catalana, arran de a seva publicació, fou ja esguardada com una rèplica respectuosa, i molt ben argumentada, a *Lo catalanisme* de Valentí Almirall (Barcelona 1886), car Torras i Bages reeixí a posar, magistralment, en relleu la inqüestionable i forta aportació del cristianisme en la vertebració del nostre poble i tradició cultural. Per això, en 1917, un any després dels traspàs del bisbe Torras (enguany se'n celebra el norantè aniversari!), el Foment de Pietat Catalana divulgà, en forma de simpàtics llibretons, els principals continguts de *La tradició catalana*, especialment els directament referits als aspectes devocionals del nostre poble, que foren editats amb el suggeridor títol de *La pietat catalana*, on es recull tot allò escrit pel Dr. Torras a propòsit del catecisme en llengua materna, la predicació en llengua catalana i, també, sobre la llengua de la pregària, escrits que, al cap de cent anys, mantenen la mateixa actualitat i vigoria.

*Nascut a Manresa, és arxiver dels caputxins de Catalunya.

Recés per a matrimonis

Tindrà lloc al santuari del Miracle (Solsona), del 31 de març al 2 d'abril, a partir de les 6 de la tarda del primer dia fins a la tarda del darrer.

Serà dirigit pel P. Lluís Planas, monjo benedictí.

Per a informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat, tel. 973 480 045 (de 5 a 7 de la tarda).

Activitats per a adolescents

Per al proper dissabte, dia 1 d'abril, a la Casa d'Exercicis, Cova Sant Ignasi, de Manresa, és previst un *Taller d'interioritat*, a càrrec d'Elena Andrès.

Per a més informació: tel. 938 720 422 o bé a covae@jesuites.net

«Pregàries de les mans buides. Set dies amb Déu», un nou llibre de Mons. Josep M. Guix

Redacció.- Aquest llibret és un comentari fet pregària a partir d'una text medieval, provinent d'Alemanya, sobre les mans que acullen, que reben, que beneeixen, que ajuden, que donen, etc.

Són unes reflexions que Mons. Guix, bisbe emèrit de Vic, escriu per fer servir cada dia de la setmana, emmarcades amb una frase de l'evangeli.

L'autor, a partir de l'experiència de Jesús que fa servir les mans en molts miracles, en la institució de l'Eucaristia,

en la benedicció d'infants, en la crucifixió, i a punt de morir, com també a partir d'una llarga llista de frases fetes i refranys en què la mà és protagonista, va desgranant una sèrie de precises glosses destinades a valorar la importància de les mans per a la pregària i l'acció del cristià.

El breu text, d'una quarantena de pàgines, es llegeix plàcidament i va acompanyat per unes molt ben escollides il·lustracions fotogràfiques de mans en diverses posicions.

El llibret constitueix el número 48 de la col·lecció *El bri* d'Editorial Claret.

Assemblea Diocesana de Càritas ....

Dissabte vinent, dia 1 d'abril, Càritas Diocesana de Vic celebrarà la seva assemblea ordinària. L'acte, que serà presidit pel bisbe de la diòcesi, Romà Casanova, tindrà lloc a 2/4 de 10 del matí al Seminari de Vic. Entre els punts de l'ordre del dia destaquen la presentació i aprovació de la memòria d'activitats i de l'exercici econòmic de l'any 2005, i la presentació i aprovació dels pressupostos del 2006. Un cop acabada l'assemblea, Anna Jolonch, responsable de formació de Càritas Diocesana de Barcelona, pronunciarà la conferència «Càritas mira endavant».

Una de les fotos que il·lustren les pàgines interiors del llibre

Festa de les Noces Matrimonials

Sant Hilari Sacalm.- A mitjan febrer es va celebrar, per vint-i-setè any, la ja tradicional festa de les Noces Matrimonials, en la qual 12 parelles festejaren les seves Noces d'Or, i 23 les d'Argent. L'acte principal fou la missa solemne, amb activa participació dels matrimonis homenatjats, acompanyats de llurs fills i néts, amb cants apropiats i finalitzant amb l'emotiu Virolai. S'hi afegirien alumnes de les escoles, que recitaren poesies adients a la celebració festiva.

Al migdia, tothom es reuní en un llarg dinar de germanor, on no va faltar el diàleg alegre i amical amb mil anècdotes per explicar. Nota simpàtica fou que a la sobretaula es projectaren fotografies del dia del casament de cada parella, cosa que portà molt agradables records a tothom.

Matrimonis homenatjats en el present any.

Tocar el misteri | Ignasi Ribas i Prunés .....

Em direu que aquest títol és un absurd: el que és misteriós no és perceptible per als sentits; rau en una altra categoria. I és veritat.

Però on hi ha secret hi ha causa; moltes vegades, una tirallonga de motius que donen existència al fet inescrutable.

No s'hi val a titllar un fet arcà com a natural perquè és molt abundós o perquè s'explica per causes segones. Cal continuar el «per què?» fins a esgotar les respostes òbvies i arribar a l'últim «per què?» que no té explicació.

Una d'aquestes coses on toquem sostre i restem muts és el misteri de la vida i de la mort.

És tan abundós i natural, que ho expliquem tranquil·lament dient: «Hi ha llavor i neix la vida; hi ha malaltia i s'esdevé la mort.»

Però tota llavor, en si mateixa, és arcana. Puc escrutar al microscopi o a simple vista una llavor. Solament hi veig matèria: uns cotilèdons que abracen un grilló. La vida que atesora, però, resta secreta, imperceptible.

M'agrada de passejar pel bosc i pels conreus on es palpa el misteri de la vida sense entendre'l.

Quina força amaga una sement que treu grill, forada el terra, travessa la brossa i emprèn el creixent a la recerca de l'aire i del sol? D'on treu la dèria i el vigor per a destriar l'aire i assimilar nitrogen i xuclar adob i humitat? I així successivament.

I amb el pensament acarono el misteri, la meravella de la vida. D'altra banda, observo que algun arbre altívol, en ple desenvolupament, s'esgrogueix i s'asseca, i l'escorça li cau a pellancs. I no entenc res. Puc tocar la meravella de la vida i de la mort.

Ja sé que podríem trobar «causes segones», però l'últim «per què?» rau amagat. És el misteri de la creació.

Si del bosc passem a la ciutat, també ens entrebancarem amb l'ineplicable. Veurem enllitats, tocats de mort, infants, plens d'esperança i amb afany de viure, que no superen el tràngol i moren. Alhora ens trobarem amb vellets avivats, apuntalats amb el bastó, opinant de tot i fent projectes de futur.

Què és la vida? ¿Una possessió, o un do transitori i gratuït? Quin objectiu primari hem d'aconseguir? Durar una mica més? Treure'n tot el profit possible? Anem errats!

¿Acceptar el viure com un do, agrair-lo, posar-lo al servei dels altres i esperar que Qui ens ha donat la vida també ens vol donar l'eternitat feliç? Sí.

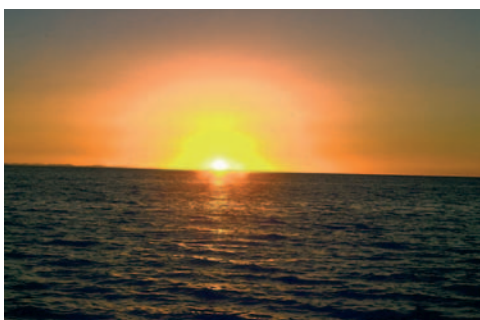
La vida no és una trampa ni un fracàs. Qui ens ha regalat l'existència plaent, també vol donar-nos l'eternitat feliç! «Qui creu en mi, no morirà mai més» (Jn 12,44). Aquesta és la nostra dèria i el nostre destí. «Crec, Senyor; augmenteu la meva fe» (Mc 9,28).

Pensaments que fan pensar | Josefina Peralba .....

La fe és una font que raja constantment del nostre esperit.

No deixis que la superficialitat afebleixi la fortalesa del teu esperit.

Així com hem après de parlar, hauríem d'aprendre també a callar.

La insistència del desig no coneix ni la paciència ni la prudència.

Hauríem de ser capaços de trobar la pau en el silenci de les nostres reflexions.

En el silenci podem trobar-hi les respostes tant o més clares que les paraules.

Un dels aprenentatges més efectius és exercitar l'autoobservació.

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Benigne Rafart
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19 / Fax 973 48 09 51
Correu electrònic: brafart@xtec.net

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60